TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. kovo 17 d.*

Byloje C-91/03

dėl 2003 m. vasario 28 d. pagal EB 230 straipsnį pareikšto ieškinio dėl panaikinimo

Ispanijos Karalystė, atstovaujama N. Díaz Abad, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą J. Carbery, F. Florindo Gijón ir M. Balta,

atsakovę,

* Proceso kalba: ispanų.

palaikomą:

Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos T. van Rijn ir S. Pardo Quintillàn, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues ir A. Colomb, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (pranešėjas) ir J. Klučka,

generalinis advokatas A. Tizzano,
sekretorė K. Sztranc, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. lapkričio 11 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2005 m. sausio 13 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Ispanijos Karalystė savo ieškiniu prašo panaikinti 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2371/2002 dėl žuvų išteklių apsaugos ir tausojančio naudojimo pagal Bendrąją žuvininkystės politiką (OL L 358, p. 59, toliau – ginčijamas reglamentas) I priedo 6 punktą.

Teisinis pagrindas ir bylos aplinkybės

2 1970 m. spalio 20 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2141/70, nustatančio bendrą žvejybos pramonės struktūrinę politiką (OL L 236, p. 1), 2 straipsnis įtvirtino laisvo naudojimosi valstybių narių vandenimis, kuriems jos turi suverenias teises arba kurie priklauso jų jurisdikcijai, principą.

3 Nukrypdama nuo šio principo, Akto dėl Danijos Karalystės, Airijos ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės stojimo sąlygų ir Sutarčių pritaikomųjų pataisų (OL 1972, L 73, p. 14, toliau – 1972 m. Stojimo aktas) 100 straipsnio 1 dalis valstybėms narėms leido iki 1982 m. gruodžio 31 d. riboti žvejybą vandenyse, kuriems jos turi suverenias teises arba kurie priklauso jų jurisdikcijai, esančiuose 6 jūrmylių ribose, matuojamų nuo pakrantės valstybės narės bazinių linijų, suteikiant teisę žvejoti tik laivams, kurie tradiciškai žvejoja tuose vandenyse.

4 1983 m. sausio 25 d. Europos Sąjungos Taryba priėmė Reglamentą (EEB) Nr.170/83, nustatantį Bendrijos žuvininkystės išteklių apsaugos ir valdymo sistemą (OL L 24, p. 1). Pagal šio reglamento 6 straipsnio 1 dalį valstybėms narėms buvo leista toliau taikyti 1972 m. Stojimo akto 100 straipsnyje nustatytą tvarką ir vandenų, kuriems jos turi suverenias teises arba kurie priklauso jų jurisdikcijai, ribas išplėsti nuo minėtame straipsnyje numatytų 6 jūrmylių iki 12 jūrmylių. (Neoficialus vertimas)

5 Pagal to paties reglamento 6 straipsnio 2 dalį „žvejybą, kuriai taikoma 1 dalyje nustatyta tvarka, reglamentuoja taisyklės, numatytos I priede, kuris kiekvienai valstybei narei nustato kitų valstybių narių priekrančių vandenų geografines zonas, kur ši veikla yra vykdoma, bei leidžiamas jose žvejoti žuvų rūšis". (Neoficialus vertimas) Šis priedas buvo pakeistas pagal Akto dėl Ispanijos Karalystės ir Portugalijos Respublikos stojimo sąlygų ir Sutarčių pritaikomųjų pataisų (OL L 302, 1985, p. 23, toliau – 1985 m. Stojimo aktas) 26 straipsnį.

6 1985 m. Stojimo akto 160 straipsnis numato pereinamojo laikotarpio žvejybos apribojimus, neskirdamas žvejybos zonos, esančios 12 jūrmylių, matuojamų nuo bazinių linijų, ribose ar už jų.

7 Minėto stojimo akto 166 straipsnis nustato:

„156–164 straipsniuose apibrėžta tvarka, įskaitant pataisas, kurias galės priimti Taryba pagal 162 straipsnį, galioja iki Reglamento (EEB) Nr. 170/83 8 straipsnio 3 dalyje nustatyto laikotarpio pabaigos."

8 Pagal Reglamento Nr. 170/83 8 straipsnio 3 dalį:

„Komisija po 1992 m. gruodžio 31 d. einančiais dešimtaisiais metais pateikia Tarybai ataskaitą apie pakrančių regionų ekonominę ir socialinę padėtį, kuria remdamasi ji pagal EB 43 straipsnyje įtvirtintą procedūrą sprendžia dėl nuostatų, kurios pasibaigus minėtam dešimties metų laikotarpiui galėtų pakeisti 6 ir 7 straipsniuose įtvirtintą tvarką". (Neoficialus vertimas)

9 Taigi 1985 m. Stojimo akto 166 straipsnyje nurodytas terminas buvo 2002 m. gruodžio 31 d., t. y. data, kai turėjo nustoti galioti ir to paties Stojimo akto 160 straipsnyje numatyta tvarka.

10 Ginčijamo reglamento 17 straipsnis nustato:

„1. Bendrijos žvejybos laivai turi vienodas naudojimosi vandenimis ir ištekliais teises visuose Bendrijos vandenyse, išskyrus nurodytuosius šio straipsnio 2 dalyje, kuriems taikomos pagal II skyriaus nuostatas priimtos priemonės.

2. Valstybės narės nuo 2003 m. sausio 1 d. iki 2012 m. gruodžio 31 d. vandenyse iki 12 jūrmylių zonoje nuo jų suverenių ar jų jurisdikcijai priklausančių bazinių linijų turi teisę apriboti žvejybą, suteikdamos teisę žvejoti tik tradiciškai tuose vandenyse žvejojantiems žvejybos laivams iš gretimos pakrantės uostų, nepažeidžiant nuostatų dėl su kitų valstybių narių vėliavomis plaukiojančių Bendrijos žvejybos laivų pagal

esamus kaimynystės santykius tarp valstybių narių ir I priedo nuostatų, nustatančių kiekvienai valstybei narei geografines zonas palei kitų valstybių narių pakrantės ruožus, kur užsiimama žvejyba, ir nurodančių leidžiamas žvejoti rūšis. (Pataisytas vertimas)

<...>"

11 Minėto reglamento I priedas apibrėžia galimybės žvejoti priekrantės vandenyse to paties reglamento 17 straipsnio 2 dalies prasme sąlygas. Pagal šio priedo 6 punktą zonoje, kurioje Ispanijos Karalystės ir Prancūzijos Respublikos siena tęsiasi iki 46°08'Š Ispanijos laivai gali žvejoti ančiuvius tik nuo kovo 1 d. iki birželio 30 d., o ančiuvius gyvajam jaukui – tik nuo liepos 1 d. iki spalio 31 d.; sardines šie laivai gali žvejoti tik nuo sausio 1 d. iki vasario 28 d. ir nuo liepos 1 d. iki gruodžio 31 dienos. Be to, ši nurodytų įvairių rūšių žuvų žvejyba turi būti vykdoma pagal 1984 m. vykdytą veiklą ir tik jos ribose.

12 Numatydama laisvo naudojimosi vandenimis, esančiais už 12 jūrmylių ribų, matuojamų nuo pakrantės valstybės narės bazinių linijų (toliau – zona už 12 jūrmylių), taisyklę, ginčijamo reglamento 17 straipsnio 1 dalis Ispanijos žvejybos laivų galimybės žvejoti Prancūzijos vandenyse atžvilgiu pakeičia 1985 m. Stojimo aktu, ypač jo 160 straipsniu, nustatytą tvarką. Ši nuostata numatė analogiškus apribojimus tiems, kuriuos ginčijamo reglamento I priedas nustato zonai nuo 6 iki 12 jūrmylių.

13 Derybų, vykusių prieš priimant ginčijamą reglamentą, metu Ispanijos Karalystė paprašė pakeisti reglamento projekto I priedo 6 punktą, kad būtų panaikinti 1985 m. Stojimo akte numatyti apribojimai, kurie taikyti Ispanijos laivams nuo 6 iki 12 jūrmylių zonoje nuo Prancūzijos Atlanto pakrantės bazinių linijų. Ta pati valstybė narė taip pat paprašė nustatyti tokias pat kaip Prancūzijos laivams Ispanijos vandenyse taikomas sąlygas.

14 Taryba nusprendė minėto 6 punkto nekeisti.

15 Ispanijos Karalystė pateikė nepritarimą išreiškiantį pareiškimą, „pasilikdama teisę kreiptis į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą, kad būtų pakeista ši reglamento dalis".

16 Tokiomis aplinkybėmis ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

17 2003 m. birželio 30 d. ir rugsėjo 8 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimis Europos Bendrijų Komisijai ir Prancūzijos Respublikai buvo leista įstoti į šią bylą palaikyti Tarybos reikalavimus.

Dėl ieškinio

18 Ispanijos Karalystė savo ieškinyje nurodė du teisinius pagrindus, kurie nagrinėtini atvirkštine nei jų pateikimo tvarka.

Dėl teisinio pagrindo, susijusio su 1985 m. Stojimo akto pažeidimu

Šalių argumentai

19 Ispanijos vyriausybė teigia, kad 1985 m. Stojimo akto 160 straipsnis, nustatantis apribojimus jos laivams naudotis vandenimis iki 12 jūrmylių ribose, matuojamose nuo Prancūzijos pakrantės bazinių linijų (toliau – 12 jūrmylių zona) ir už 12 jūrmylių zonos ribų, po 2002 m. gruodžio 31 d. nebetaikomas pagal nuostatas, susijusias su šio Stojimo akto 166 straipsnyje numatytu pereinamuoju laikotarpiu. Todėl apribojimai, taikomi tiek 12 jūrmylių zonai, tiek zonai už 12 jūrmylių, turėjo būti panaikinti. Išsaugodamas šiuos apribojimus ginčijamas reglamentas nepagrįstai pratęsė pereinamojo laikotarpio tvarkos galiojimą ilgesniam nei numatyta tame pačiame akte laikotarpiui.

20 Be to, Ispanijos vyriausybė teigia, kad jokia speciali priemonė, susijusi su pelaginių rūšių žuvų žvejyba 12 jūrmylių zonoje, nereikalauja specialaus šios zonos valdymo.

21 Taryba tvirtina, kad 1985 m. Stojimo akto 166 straipsniu nesiekiama apriboti Bendrijos teisės aktų leidėjo galių po 2002 m. gruodžio 31 dienos. Pagal

EB 37 straipsnį priimtos nuostatos būtų naujos priemonės, kurių teisėtumą galima vertinti tik pagal galiojančias Sutarties nuostatas.

22 Be to, ji patikslina, kad Reglamento Nr. 170/83 I priedas buvo pakeistas 1985 m. Stojimo akto 26 straipsniu ir to paties akto I priedo XV skyriumi. Minėtas straipsnis yra to paties Stojimo akto trečiojoje dalyje, skirtoje institucijų priimtų teisės aktų pritaikomosioms pataisoms, o ne to paties akto ketvirtojoje dalyje, susijusioje su pereinamojo laikotarpio priemonėmis. Todėl Taryba mano, kad Reglamento Nr. 170/83 pritaikomosios pataisos yra neterminuotos ir negali būti laikomos laikinosiomis priemonėmis.

23 Tarybos teigimu, 1985 m. Stojimo akto 156–164 punktuose neminima naudojimosi Prancūzijos Respublikos priekrantės vandenimis tvarka. Ji mano, kad yra nepagrįsta šio Stojimo akto 166 straipsnį aiškinti kaip numatantį taip ir pat nuostatos, kurios jis nenurodo, bet kuri yra pagal šio akto 26 straipsnį pakeistame reglamente ir kurios turinys buvo perkeltas į EB 37 straipsnio pagrindu priimtą reglamentą, galiojimo pabaigą. Be to, ji teigia, kad tas pats 166 straipsnis nereglamentuoja naudojimosi priekrančių vandenimis tvarkos.

24 Be to, ji tvirtina, jog Ispanijos Karalystės prašymas, kad žvejybos priekrančių vandenyse sąlygos būtų neterminuotos, neturi jokio teisinio pagrindo.

25 Komisija, kuri pritaria visiems Tarybos argumentams, iš esmės mano, kad Ispanijos vyriausybė klaidingai aiškina 1985 m. Stojimo akto nuostatas. Jos teigimu, šio akto 166 straipsnis nenurodo Ispanijos laivų naudojimosi Prancūzijos Atlanto pakrantės vandenimis 12 jūrmylių zonoje sąlygų. Šis Stojimo aktas apsiribojo Reglamento Nr. 170/83 I priedo pritaikymu, pateikdamas lentelę, kurioje detaliai nurodomos naudojimosi valstybių narių pakrančių zonomis sąlygos.

26 Prancūzijos vyriausybė teigia, kad Reglamento Nr. 170/83 pritaikomosios pataisos buvo priimtos pagal 1985 m. Stojimo akto 26 straipsnį, kuris yra ne ketvirtojoje šio akto dalyje, skirtoje pereinamojo laikotarpio priemonėms, bet trečiojoje dalyje, susijusioje su institucijų priimtų teisės aktų pritaikomosiomis pataisomis. Iš to matyti, kad priemonės, kurių buvo imtasi pagal šį straipsnį, yra ilgalaikės. Todėl ginčijamo reglamento I priedo 6 punktas negali pažeisti 1985 m. Stojimo akto pereinamojo laikotarpio nuostatų.

Teisingumo Teismo vertinimas

27 Kaip per teismo posėdį pažymėjo Ispanijos vyriausybė ir Komisija, reikia konstatuoti, kad 1985 m. Stojimo akto 160 straipsnyje yra įtvirtinta tokia pati kaip pagrindinėje byloje nagrinėjama taisyklė, kuri taikymo srities atžvilgiu nedaro skirtumo tarp vandenų 12 jūrmylių zonoje ir už jos.

28 Reikia taip pat konstatuoti, kad ši nuostata, esanti 1985 m. Stojimo akto ketvirtojoje dalyje, skirtoje pereinamojo laikotarpio priemonėms, nebetaikoma nuo to paties akto 166 straipsnyje numatytos datos, t. y. 2002 m. gruodžio 31 dienos.

29 Vis dėlto iš šių tvirtinimų neišplaukia, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas negalėjo priimti ginčijamos nuostatos, naudodamasis kompetencija, kurią jam suteikia EB 37 straipsnis.

30 1985 m. Stojimo akto 160 ir 166 straipsnių teisinio poveikio nebuvimas išplaukia, *inter alia*, iš aplinkybės, kad 12 jūrmylių zonos atžvilgiu Reglamento Nr. 170/83 I priedas pagal 1985 m. Stojimo akto 26 straipsnį buvo papildytas taisykle, analogiška nagrinėjamai šioje byloje, todėl ši taisyklė akivaizdžiai patenka į EB 37 straipsnyje apibrėžtą Bendrijos teisės aktų leidėjo kompetenciją.

31 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad ieškinio pagrindas, susijęs su 1985 m. Stojimo akto pažeidimu, yra atmestinas.

Dėl ieškinio pagrindo, susijusio su nediskriminavimo principo pažeidimu

Šalių argumentai

32 Ispanijos vyriausybė teigia, kad ginčijamo reglamento I priedo 6 punktas nustato apribojimus, kurie nėra taikomi nei Prancūzijos laivų naudojimuisi Ispanijos priekrančių vandenimis, nei kitų valstybių narių naudojimuisi kitų valstybių narių priekrančių vandenimis. Ji tvirtina, kad Ispanijos Karalystė yra vienintelė, kurios laivai turi ribotą galimybę naudotis kaimyninės valstybės priekrančių vandenimis. Ji daro išvadą, kad toks diskriminacinis požiūris prieštarauja EB 12 straipsnyje

įtvirtintam lygybės principui bei EB 34 straipsnio 2 daliai, susijusiai su bendrąja žemės ūkio ir žuvininkystės politika.

33 Ispanijos vyriausybė patikslina, kad bendros politikos taisyklės zonose ar regionuose gali skirtis tik dėl objektyvių kriterijų, kurie, nedarydami skirtumo tarp valstybių narių teritorijų, suinteresuotiesiems asmenims užtikrina proporcingą privalumų ir nepatogumų paskirstymą. Šioje byloje, jos manymu, nėra jokios objektyvios priežasties nevienodam požiūriui pateisinti.

34 Be to, Ispanijos vyriausybė tvirtina, kad neatsižvelgiant į tai, jog pasibaigė pereinamasis laikotarpis, ir toliau galioja tie patys kaip ir Ispanijos Karalystei įstojus į Bendriją naudojimuisi vandenimis nustatyti apribojimai, ir kad 1980 m. balandžio 15 d. tarp Bendrijos ir Ispanijos Karalystės sudarytas bei 1980 m. lapkričio 25 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 3062/80 (OL L 322, p. 3) patvirtintas susitarimas taikomas tik išimtinei 200 mylių ekonominei zonai.

35 Taryba teigia, kad pakanka išnagrinėti ginčijamo reglamento I priedą siekiant konstatuoti, jog naudojimosi taisyklės nėra abipusės. Dažnai naudojimasis yra ribojamas rūšimis ir kartais laiko atžvilgiu.

36 Minėtais apribojimais buvo siekiama puoselėti tradicinę žvejybą minėtose zonose, kad ji būtų išsaugota. Šių apribojimų sąrašas nepriklauso nuo jokio geografinio kaimynystės ar abipusiškumo kriterijaus.

37 Be to, taip Ispanijos Karalystė savo laivams išsaugo tas pačias naudojimosi vandenimis sąlygas, kurias jie turėjo nuo šios valstybės įstojimo į Bendriją iki ginčijamo reglamento priėmimo. Tačiau Taryba patikslina, kad prieš įstojimą 1980 m. balandžio 15 d. tarp Bendrijos ir Ispanijos Karalystės sudarytas susitarimas pastarosios valstybės laivams jokio neriboto naudojimosi Prancūzijos priekrantės vandenimis nesuteikė.

38 Todėl Taryba mano, kad Ispanijos Karalystė visiškai nediskriminuojama, o požiūris į ją yra objektyvus ir panašus kaip į kitas valstybes nares.

39 Be to, Taryba tvirtina, kad ieškovė nevisiškai paaiškina priežastis, dėl kurių priimdama ginčijamą reglamentą Taryba veikė akivaizdžiai netinkamai įgyvendindama savo įgaliojimus. Ji primena, kad už 12 jūrmylių nuo valstybių narių bazinių linijų visi Bendrijos laivai gali laisvai naudotis vandenimis, o 12 mylių zonoje, priešingai, ši teisė taikoma tik tradiciškai joje žvejojantiems žvejybos laivams iš gretimų uostų. Todėl laivai, kurie neatplaukia iš tokių uostų, dėl ribotos galimybės naudotis šiais vandenimis įgytų privilegijuotą teisinį statusą. Tik Ispanijos laivai galėtų naudotis Prancūzijos 12 jūrmylių zona.

40 Komisija teigia, kad Ispanijos Karalystės nurodytas ieškinio pagrindas grindžiamas neteisingu teisės aktų supratimu. Ji pabrėžia skirtumą, kuris egzistuoja tarp tvarkos, taikomos naudojimuisi vandenimis ir ištekliais, esančiais 12 jūrmylių zonoje ir už šios zonos ribų. Šis naudojimosi apribojimas pagrįstas objektyviomis jautriausių prie krantų esančių Bendrijos vandenų apsaugos ir ekonominėmis socialinėmis priežastimis, siekiant apsaugoti nepramoninę žuvininkystę. Priešingai nei teigia Ispanijos vyriausybė, ji mano, kad riboto naudojimosi kitų valstybių narių vandenimis, kuriems jos turi suverenias teises arba kurie priklauso jų jurisdikcijai,

tvarkos pratęsimas iki 2012 m. gruodžio 31 d. yra pateisintas pačiame reglamento tekste, ypač jo 14 konstatuojamojoje dalyje. Taigi ji mano, jog egzistuoja objektyvi priežastis, kad būtų skiriama tvarka, taikoma 12 jūrmylių zonai, ir tvarka, taikoma zonai už 12 jūrmylių. Ji patikslina, kad nustatydama Ispanijos laivų naudojimosi Prancūzijos pakrantės vandenimis sąlygas, Taryba atsižvelgė į tradicines su kaimynystės santykiais susijusias naudojimosi vandenimis sąlygas, kurios egzistavo iki Ispanijos Karalystės įstojimo į Bendriją.

41 Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad ginčijamo reglamento tikslas, *inter alia*, yra kuo ilgiau išsaugoti tradicinę žvejybą, todėl abipusiškumu pagrįstų kriterijų naudojimas yra netinkamas.

42 Be to, ji pabrėžia, kad Prancūzijos laivams yra leidžiama žvejoti nuo 6 iki 12 jūrmylių zonoje nuo Ispanijos krantų bazinių linijų tik pelaginių rūšių žuvis ir kad ginčijamas reglamentas suteikia tas pačias žvejybos galimybes, kurias Ispanijos laivai visada turėjo nuo jų valstybės įstojimo į Bendriją. Iš to darytina išvada, kad ši valstybė nebuvo diskriminuojama.

Teisingumo Teismo vertinimas

43 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad nediskriminavimo principas reikalauja, jog panašios aplinkybės nebūtų vertinamos skirtingai, jeigu toks vertinimas nėra pateisinamas objektyviomis priežastimis (žr. 1986 m. lapkričio 25 d. Sprendimo *Klensch ir kt.*, 201/85 ir 202/85, Rink. p. 3477, 9 punktą).

44 Reikia pastebėti, jog 12 jūrmylių zonos atžvilgiu ginčijamo reglamento 17 straipsnio 2 dalis aiškiai leidžia valstybėms narėms apriboti žvejybą, suteikiant teisę žvejoti tik tradiciškai tuose vandenyse žvejojantiems žvejybos laivams iš gretimos pakrantės uostų. Vis dėlto ši nuostata numato tam tikrą specialią tvarką, suteikiančią su kitų valstybių narių vėliava plaukiojantiems Bendrijos žvejybos laivams teisę žvejoti 12 jūrmylių zonose pagal esamus kaimynystės santykius tarp valstybių narių. Ginčijamo reglamento I priedas, į kurį nukreipia ši 17 straipsnio 2 dalis, nustato kiekvienai iš tų valstybių geografines zonas palei kitų valstybių narių pakrantės ruožus, kur užsiimama žvejyba, bei nurodo leidžiamas žvejoti rūšis.

45 Be to, reikia priminti, kad ginčijamo reglamento 14 konstatuojamoji dalis skelbia, jog „galiojančios taisyklės, pagal kurias ribojamos galimybės naudotis ištekliais valstybių narių 12 jūrmylių zonose, veikė patenkinamai ir apsaugojo išteklius ribodamos žvejybos pastangas jautriausioje Bendrijos vandenų dalyje bei išsaugojo tradicinę žvejybą, nuo kurios labai priklauso atitinkamų pakrantės bendruomenių socialinė ir ekonominė plėtra“, ir kad „todėl jos turėtų ir toliau galioti iki 2012 m. gruodžio 31 dienos“.

46 Ispanijos vyriausybė neginčija pagrindinių principų, kuriais pagrįsta 12 jūrmylių zonoms taikoma ginčijamame reglamente įtvirtinta tvarka.

47 Vis dėlto, ji mano, kad priimdama ginčijamo reglamento I priedo 6 punktą Taryba diskriminavo Ispanijos Karalystę, o tai prieštarauja EB 12 straipsnyje įtvirtintam

lygybės principui bei EB 34 straipsnio 2 daliai, susijusiai su bendrąja žemės ūkio ir žuvininkystės politika.

48 Ji, *inter alia*, teigia, kad bendros politikos taisyklės gali skirtis pagal zonas ar regionus tik dėl objektyvių kriterijų, užtikrinančių suinteresuotiesiems asmenims proporcingą naudos ir nepatogumų paskirstymą, nedarant skirtumo tarp valstybių narių teritorijų. Tačiau šioje byloje nėra jokios objektyvios priežasties, pateisinančios nevienodą požiūrį.

49 Šis ieškinio pagrindas yra nepagrįstas.

50 Šiuo klausimu Taryba, Komisija ir Prancūzijos vyriausybė teisingai pastebi, kad ginčijamo reglamento 17 straipsnio 2 dalyje numatyta 12 jūrmylių zonoms taikoma tvarka siekiama apsaugoti jautriausius Bendrijos vandenis, atsižvelgiant į būtinybę išsaugoti tradicinę žvejybą.

51 Toks tikslas pats savaime nereiškia abipusiškumo kriterijų taikymo.

52 Bet kuriuo atveju Ispanijos vyriausybė neįrodo, kad priimdama ginčijamo reglamento I priedo 6 punktą Taryba pažeidė nurodytą tikslą.

53 Perskaičius ginčijamo reglamento I priedą taip pat matyti, kad galimybė naudotis kitų nei Prancūzijos Respublikos valstybių narių priekrančių vandenimis, jeigu ji suteikta Bendrijos žvejybos laivams, yra ribojama laiko atžvilgiu ir tam tikromis žuvų rūšimis.

54 Be to, reikia priminti, kad ginčijamo reglamento I priedo 6 punktas tik pratęsia tvarkos, taikomos nuo Ispanijos Karalystės įstojimo į Bendriją, galiojimą.

55 Šiomis aplinkybėmis ieškinio pagrindas, susijęs su nediskriminavimo principu, yra netinkamas.

56 Iš to, kas buvo pasakyta, matyti, kad Ispanijos Karalystės ieškinys yra atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

57 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Taryba reikalavo priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas ir pastaroji bylą pralaimėjo, Ispanijos Karalystė padengia savo ir Tarybos patirtas bylinėjimosi išlaidas. Pagal to paties straipsnio 4 dalį įstojusi į bylą valstybė narė ar institucija pati padengia savo išlaidas. Todėl įstojusios į bylą Komisija ir Prancūzijos Respublika padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Ispanijos Karalystė padengia savo ir Europos Sąjungos Tarybos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Prancūzijos Respublika ir Europos Bendrijų Komisija pačios padengia savo išlaidas.**

Parašai.